

IN MEMORIAM

EL DR. ANDREU RODRÍGUEZ I RESINA (1929-80)

Al vespre del dia de difunts de 1980 moria, de manera totalment sobtada, a casa seva el primer professor de Metafísica de la Secció de Sant Pacià de la Facultat de Teologia, el Dr. Andreu Rodríguez i Resina, prevere de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Des de l'any 1970 exercia també el càrrec de Director del Departament de Publicacions de la mateixa Secció.

El mateix any 1970 havia iniciat la docència de Filosofia a la Universitat Central de Barcelona. Ara n'era professor adjunt d'Ètica i Sociologia en el si del Departament de Filosofia Pràctica. Anteriorment havia ensenyat Filosofia al Seminari Menor diocesà (1964-70) i al Seminari Conciliar de Barcelona (1965) fins que aquest esdevingué Secció de la Facultat de Teologia de Barcelona.

El Dr. Rodríguez valorava com a fonamentals per a ell els seus estudis de Teologia a la Pontifícia Universitat de Salamanca (1950-53) i els de Filosofia a la llavors Facultat de Filosofia i Lletres, secció Filosofia, de la Universitat de Barcelona (1956-59), però conservà sempre un record ben especial dels vuit anys (1964-72) en que col·laborà com a Redactor en cap de la Secció de Filosofia i Ciències religioses de la editorial PALA (Planeta-Larousse) per a la redacció de la «Gran Enciclopèdia Larousse» (10 vols.). Molts articles porten la seva signatura i molts d'altres l'haurien de portar si no fos que un cert pudor l'inclinava, sovint, a conservar la signatura original francesa malgrat haver refet gaire bé tot l'article. El seu amor per la paraula clara, treballada i coherent s'hi afermà i augmentà el seu menyspreu pel discurs buit o merament anecdòtic i circumstancial, sobretot quan aquest preté, per una mena de terrorisme verbal, d'envair-ho i d'explicar-ho tot fins allò més sagrat. Només la ignorància de la història —que una bona enciclopèdia pot superar encara que només sigui de forma parcial i aproximativa— permet certes ínfules i velles o noves intoleràncies.

La seva producció científica no és abundosa. Cal destacar-ne la tesi de doctorat en Filosofia «Método trascendental y Realismo trascendente», defensada al setembre de 1975 i publicada l'any 1978 per l'editorial «La Gran Enciclopedia Vasca» de Bilbao amb el títol «El realismo trascendental, introducción a la filosofía de J. I. Alcor-ta», així com diversos articles publicats en aquesta revista i en algunes altres. No seria exagerat de pensar que el problema filosòfic radical per al Dr. Rodríguez romangué sempre el de la transcendència originària, incoada i real, del coneixement humà, en el ben entès que coneixement és quelcom molt més ampli que el que es pot pensar des dels diferents racionalismes. Profund i exacte coneixedor de l'art i de les arts, enamorat del circ i de l'òpera, discernidor hàbil de la bona literatura, sabia com n'és de polièdrica l'experiència cognoscitiva. Els qui han estat alumnes seus saben prou bé, ultra el seu tracte atent i respectuós, amb quin tacte i amb quina claredat distingia i valorava les coses. Més que per a dissimular dificultats, enigmes o foscors, per a situar-les on realment es troben.

Cal no oblidar que aquest professor dedicat en cos i ànima a l'ensenyament era el mateix que gairebé cada setmana anava a visitar presos de la nostra «Model». Els encarregats de la presó el demanaven a través de la Legió de Maria de Barcelona de la qual era Director Espiritual Adjunt des de feia gairebé deu anys. La seva espiritualitat era marcada al foc per un respecte radical i afectuós envers el misteri insondable de Déu. Déu no és joguina de ningú; per això, qualsevulla espiritualitat que es negui a acceptar el fracàs humà com a perfectament plausible no ha entès res —segons ell— del misteri de Crist i de la seva Església. Desconfiava de la contemplació, cau sovintejat per mandrosos i estetes, a no ser que anés acompanyada d'una reflexió crítica, atenta i magnànima. Per damunt de tot confiava en el Déu misteriós que se'ns ha fet present en Jesucrist i que ens convida a participar amb Ell de la seva paternitat, del goig de l'Esperit i de la Creu finalment i transcendentment gloriosa.

Del 17 d'agost de 1929 fins al 2 de novembre de 1980 Andreu Rodríguez i Resina féu el seu camí d'home, de creient, de prevere i d'intel·lectual. Aquesta Revista, en dedicar-li aquesta nota, vol que juntament amb el condol resti entre nosaltres el seu record i exemple.

Josep M.^a VIA TALTAVULL

Barcelona, 15 de maig de 1981